

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERÍODIC SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPAÑA, 8 rals.
CUBA Y PUERTORICO, 16.
ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LAS QUINTAS.

Aquest any los joves de vint anys han comensat à fer lo carnestoltes un diumenge avants: vull dir que ab això de la quinta s'han divertit.

Ha vingut la lley, y 'ls ha dit: —Ja sou homes! Agrable noticia.

Y vindrà aviat lo ministre y 'ls dirà: —Ne necessito xexanta ó setanta mil (no es veritat que 'n necessitiants) y cada un de vosaltres val quatrecentos duros (però la qüestió son quartos.)

Jove hi ha hagut gandul y calavera, que s'ha quedat tot cofat quan l' hi han dit que valia quatrecentos duros. Tot justament à n' ell que la seva mare estava cansada de dirli: —No vals la camisa que portas.

Pero no hi ha més, lo ministre demana y la lley ho diu: —L' home à vint anys val quatrecentos duros, ni un xavo més, ni un xavo ménos. A vint anys valdria lo mateix lo Sr. Fontrodona que l' últim peò caminer: val lo mateix un fill de 'n Girona per exemple, que 'l fill de una pobre dona que 's guanya la vida fregant rejolas; lo fill de un marqués, que l' hospiciano que may ha conegut al seu pare.

No més hi ha una diferència: per alguns donar quatrecentos duros los es lo mateix que donar dos quartos à un pobre, y pels altres, donarlos es impossible, per la rahò de que no 'ls tenen, ni 'ls han tingut, ni 'ls tindrán may.

La patria no fà diferencias: està bè; tots los espanyols als vint anys l' hi deuen lo seu servei; pero vè la lley, y sobre tot vè 'l ministre que necessita quartos, y la patria no 's queda per la seva defensa, més que ab aquells que no tenen res per perdre, ja que si tinguessin quatrecentos duros, no la servirian.

Y vels'hi aquí, com per una felis combinació, los que no tenen res passan a defensar la vida y 'ls interessos dels que s' escapan de vestir l' uniforme.

Lo dinar es lo rey del mon; es un rey que no fà felis; pero qu' evita molts molestias.

La quinta té una part trista.

Lo pobre treballador, que va obrintse camí ab los seus esforços, que 's guanya la vida suant; que 's perfecciona ab un art ó ab un ofici; que segueix un camí determinat: tot de un plegat lo detenen, le separan del camí y 'l duhen al quartel.

Los seus pares ploran: ell mateix sent dintre del cor una cosa que l' hi fà mal.... y no hi ha més remey: per quatrecentes rahons que valen un duro cada una, 's troba obligat a posarse à las órdres de un sargento, que l' fà posar tiesso, y l' ensenya à caminar à compass: uno... dos... tres... Media vuelta à la derecha, tot per defensar à la patria.

La quinta té una part molt espanyola y es lo sorteig, que equival à una rifa.

Allò de un bombo plé de noms y un altre plé de números, que voltan y ván sortint, es una emoció molt agradable per tot espanyol que 'n siga de pur sang.

Fulano de tal: número 54!. Sutano: número 112. Lo 54 tindrà de anarhi: aquest treyent, no ha tret: al 112 encare l' hi queda més de una mesada d' emocions: 'ghi

haurá fills de viuda? 'ghi haurá impedits? 'ghi haurá pròfugos?... Tot això son emocions que no 's compran ab cap diner, emocions espanyolas que 's altres pobles no les senten ni las coneixen com nosaltres.... Infelissos!

Pero vè un que tréu un número alt, l' últim de la llista, y aquest fregantse las mans, exclama plé d' alegria:

—Hi tret quatrecentos duros!....

[Y lo que son las cosas!] * * *
Jo vaig presenciar l' acte de la declaració de soldats de una de les seccions.

Per cert que un jove deya:

—¿Qu' hem de fer?

Y un altre l' hi responia:

—Diu que 'ns han de tallar!...

Lo jove s' va tornar tot groch, prenentse la cosa al peu de la lletra.

Y un llauner per consolarlo l' hi digué:

—No tingas por, tonto, despresa de tallarnos ja 'ns soldarán. Quan surtis d' aquí ja serás soldat.

Donchs tornant à l' idea primera 'ls dirà, perque 's convensis de si 'l nostre poble es calculador, com diuhens molts, sense probarho, que un jove que tenia un número baix s' serà medit y no arribava à la talla. Veritat es que 's contreya y feya tots los possibles per no tocar à la fusta fatal. Lo sargento tot era aplanarlo, ferlo sortir y entrar: estirarli l' cap, addressarli las camas, masegarlo com si 's homes fossen de goma:

—Bárbarol deyan los uns.

—Noy, no enrahonis, no digas res, l' hi aconsella van los altres, recordant que quan l' home enrahonà involuntariament aixeca l' cap.

—[No hi arribal.... exclamaven alguns somrient y con si se 'n alegressin.]

Y no obstant algú dels que s' interessavan per la sort del jove, si aquest hagués sigut útil, tal vegada s' hauria escapat d' anarhi ell, per compte del altre.

Pero [que volen ferhil! Es tan bonich veure'n un que ha tingut la picardia de no creixe, per burlar la lley!..]

Los que alegan excepcions forman un altre rengló que mereix capitol apart.

Tothom manté als seus pares impedits, ó es fill de viuda pobre, ó té algun defecte fisich.

L' un es sòrt. [Oh la sordera!..] Qui 'u averigua lo que passa dintre de las orellas?

No obstant, à un sòrt, una vegada ván dispararli, per fer la prova un pistoletassó à la orella, y ván quedarse tan tranquil... Y encara resonava l' estrepit del disparo que ab vén baixa va dir lo president de la comissió:

—Ja se 'n pot anar!

Y ell plé d' alegria s' girar l' espalla; pero 'l sargento va agafar-lo pel bràs, dihentli:

—Dispensi: 'ls sòrts estan eximits; pero 'ls sòrts de conveniencia, no: de cap manera.

Un rasgo final. En lo acte de la declaració de soldats, acabaven de medir al fill de un dels primers cafets de Barcelona, y 'l tinent d' arcald, digué:

—Queda declarado soldado el mozo Fulano de tal.

Lo xicot ab molta dignitat, vā exclamar:

—¡Protesto!

—De qué?

—De lo que m' ha dit: jo no soch mosso, soch fill del amo!

P. DEL O.

SONET.

EN LO ALBUM DE LA FILLA DE UN DENTISTA.

No vull dirte si 'n' ets ó no de guapa
puesja ho veu qui de vista 'n' té una mica;
tú 't creus tenir la cara molt bonica
però hi ha més senyals que no en lo mapa.

Dels pacients que 'l té pare n' esgarrapa
nap y caixal los treu sense musica,
y volguent figurar com la gent rica,
cada vespre una xicra lo pa 'us tapa.

Ab ta mare que n' es bastant tanoca
anéu sempre rodant la Ceca y Meca
per veure si algun ximple per tu 's loca
y ab sos diners, si 'n té, comprarne teca.

Me sembla noya que si vols casarte
lo marit à gust teu, podrás pintarte.

J. DERN.

LO CALENDARI DEL CARNAVAL.

JUDICI DEL ANY.

Júpiter, aquest any mana,
y diu que no 'u farà mal;
a mí ben poch se m' importa
puig tinch de mori aviat;

però al poble l' hi aconsello
per si es any de mala sanch,

que procuri beure forsa,
forsa tragos de vi blanch.

Mata 'l vi totas las penas;
ó sinó, 'u vaig à probar:

Que un se troba sense feynas
y 'l llogue no pot pagar;

s' emborratxa; y quan ve l' amo,
es clà 'l troba emborratxat

y, per que no l' hi pegui,
corra, fuig sense cobrar....

Que tal 'fan efecte 'ls tragos?
i Vingan tragos de vi blanch!

Que las cosas están caras?
que ja res se pot comprar?

que l' industria está parada?
que tot marxa mal, molt mal?

Un s' hi fixa y s' hi encaparra,
y es fácil de trastocar 's;

mes si béu forsa mistela
y arriba hasta 'l punt de dalt,

diu: jay, que van b è las cosas!..
tot ho veu multiplicat...
Vingan tragos, vingan tragos,
vingan tragos de vi blanch!
En fi, l' vi mata las penas
y al saber que 's cosa gran,
l' invencible filoxera,
lo poder l' hi vol robar....
pero per xò vingan tragos,
vingan tragos de vi blanch!

SANTORAL DE LA «SECTA CARNAVALESCA.»

PRIMER MES.

1 dijous.	Sta. Raspia. (Gresca general en la Canuda).
3 dissapte.	La aparició de las mil y una verjes en lo teatro del Circo.
10 id.	Las santas del estómach vuit. (I. P.)
17 id.	Los sants Burros de Sant Anton. (Benedicció general en lo Circo.)
21 dimecres.	Sant Petimetre y Sta. Coqueta, enamorats. (Premis al bon gust en Romea.)
24 dissapte.	Sant Batllori de Ballarás, mr.
	<i>Lluna vuida á las 4 y 15 minuts de la matinada en Aries, constipats y ronqueras.</i>
31 id.	Sant Miquel y sta. Esbronca, germans.

SEGON MES Y ÚLTIM.

1 diumenje.	Entrada triunfal d' en Carnestoltes á Barcelona. (Aleluya!)
2 dilluns.	Sta. Giriti, Sant Corneli y santa Capa, màrtirs.
3 dijous.	Sta. Butifarra.
6 divendres.	Sant Cansat y sta. Son, mrs.
7 dissapte.	Sta. Brometa. (Vigilia ab abstinencia de carn.)
8 diumenje.	Lo «Engego de la Bojeria» (Pobrets!....)
9 dilluns.	Sant Xibarri y santa Rua.
10 dimarts.	Enfermetat mort y entero de S. M. Caravanalesca. (R. I. P. amen.)
11 dimecres.	Las deu mil mantellinas, mrs. Se treuen ànimes (de pena.)

PLUSQUAMPERFECTE.

¿AHONT ANIREM Á PARAR?...

Lema:

Temps com lo d' ara
tant cap-girat,
no 's troba als llibres
que haja estat may;
mes, consolèmsons,
que, tot sent mal,
ja 'n vindrà un altre
que bò 'l farà.

(F. U. y VINYETA.)

A. C. GUMÀ.

Jo 'm creya que á l' any vuitanta,
s' haurian mudat los daus;
pero segons veig y observo,
estém encare més mals;
puig cada dia lleixejo
en los periódichs locals,
que á tal poble, ó á tal altre,
se moren obrers de fam!
Desesperats, uns se penjan;
(á tal extrem s' ha arribat!...)
altres, per carrers y plassas,
ván implorant caritat...!
Quin es lo móbil que 's guia
á fer semblants atentats?
Quin móbil volen que siga!
La gran falta de... treballs!...
Que això passés á la Fransa,
á Prussia, ó á Portugal,
hasta seria una cosa...!
que... ¡podria b è passar!
pero que això passí á Espanya!...
la vritat; fins se 'm fa estrany!
Espanya! Qu' hi ha fonts que manan...
gèrmens de prosperitat!
Espanya, nació que hi bròllan,
de or pur, richs manantials!
Espanya, qu' es de la Europa
lo més rich y fort reyalme!
Que té jardins plens de... Rouras,
que 'n surten fins per los... Camps;
que té... Canons y... Terrenos
y, grans Posadas y... hostals;
que té Ajuntaments que donan
los quartos á n' als bisbats,
per no saberse'n que ferne,
per no sabé en què emplea 'ls!
Espanya, en que 'l temps... se gasta,
per no sabé en qué passá'l,
á n' aquell joch que l' hi diuhem
lo Romani-ramana.

Espanya, dich, que jaxó hi passil...
¡Vajal! No 'm' ho s' esplicar!
Lo cert es, que, si eix temps dura...
No 'u s' hont 'nirim á parar!...
¡Ah! Lo qu' es per mí señores!
tinch un plan molt b è pensat!
Crech que ja hi trobat l' incògnita
sens ser matemàtic gran!
Com que veig que cada dia
la cosa vā pitjorant,

y en lloch de fer adelantos
encar' anem atrassant;
y veig que á tots se 'ns espera
un pervindre. . . molt amarch!
que si ara portém camisa,
prompte anirém com Adam;
(perque, are, per 'nà al Hospici,
no s' hi vā á peu ni á caball!)
y encare que un hom se mori
avuy, no 's pot refiar
de la... casa anomenada
de... Santa Creu l' Hospital:
primera, que no us hi volen,
segona, que no s' hi cab,
y tercera, que per entrarhi
s' ha de ser... ben batejat
ab aquells tres noms de pila
que .. no 'ls dich, per no ensadá 'm.
Y, finalment; com que veig
que tot vā tant cap-girat,
hi pensat, lectors, desde ara,
ferme... frare franciscan!

Al menos son ells á Espanya
los únichs en progressar.
¿Qué 'ls hi sembla aquesta mostra?
¿No es vritat qu' es b è pensat?
Donchs, no hi dongan ja més voltas;
cops al bulto y endavant!
Y així, no patirè gana,
estaré com un... sultan,
seré... l' home de la dida
y estaré roig y b è gràs;
y mentres tant que hi haurá burros
jo també aniré á caball.

PEPITO DIAMANT.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja 'ls ho vaig dir l' altre dia. Jo no soch partidari
del gènero bufo; tampoch soch partidari dels toros;
pero això no quita perque jo no deixi perdre 'solzament
ni una corrida.

Mès los diré: quan las obras serias se representan
malament, per autors que sense voler ni pensar, son
bufos, m' agradan més los que se 'n dihuen y fan de
l' ofici.

Si: prefereixo anar á veure «Los sobrinos del capitán
Grant» que representa al Principal la companyia del
Arderius. Se tracta de un' obra carregada de xistes,
plena de sorpresas y presentada ab gran aparato de
decoracions y trages.

Las representacions se contan per plens, y casi 's
pot dir que no son «Los sobrinos del capitán Grant»
que corren en busca del seu oncle, sino la companyia
bufo del Arderius que ha anat en busca de una mina,
y que ha lograt descubrirla.

Lo qual no es poch en los temps que corrén.

Al Liceo no tocan bola. *

Dos vegadas en aquests vuit dias han posat lo Dinorah y han fet dos espiñafidas.

Ja l' havian anunciat pèl divendres; pero al arribar
l' hora no tiravan teló: lo públich s' impacientava, y
al últim vā sortir l' avisador dihent que un tenor, lo
Sr. Byron havia faltat á la llista, y no podia comen-
sarsse la representació de l' obra.

¿Perque vā faltarhi?

La comèdia vā tant malament de vestidors endintre
com de vestidors en fora.

Per últim ván reclutar un altre tenor, y al diumenje
vá anar l' obra. Ni may que la haguesin posada! va
exclamar un amant de la dignitat y de las bonas for-
mas del públich.

Un xiulet continuo vā ser la música ab que 'l pù-
blich vā rebre la música de Meyerbeer. ¡Pobre Meyer-
beer!

Y es que la societat artística ja es intolerable. Jo
no havia vist may una manera tant ignominiosa de do-
nar garrot á una obra mestra. Va ser una verdadera
execució capital. Cap cantant, ni la cabreta van estar
á la altura del seu encàrrec.

Al sortir preguntava un curiós: Tant mateix han
fet lo Dinorah?

Y responia un espectador: —No senyor: l' han desfet.

Y are jo encarantme ab lo president de la junta, 'm
permelin que l' hi pregunti:

—¿Per qui si fou creat lo Liceo?... Pèl major desar-
rollo del art escènich en tots los seus rams.

Pues veji, Sr. Feixò: avants de que tinguém de pre-
senciar certs espectacles dolorosos, més val que
aquest rams los pleguin. Si senyor: pleguin lo ram.

Ademès: tinch entès que segons los estatuts, lo pre-
sident ó 'ls vocals de torn tenen la obligació de assis-
tit als ensaigs, per veure si las obras poden presen-
tarse.

Un' altre pregunta:

—¿Van assistir al ensaig de Dinorah?

Si 'm responen que no, diré que han faltat al seu
deber; y si 'n responen que sí, 'ls diré que vostes tam-
bé poden plegar lo ram perque no hi entenen.

A Romea després dels balls d' aquets dias-per cert
qu' en lo de la Tertulia barcelonesa van anarhi uns

moros que van esbroncar al arcalde, van fer riure molt
als concurrents y van escamar moltissim al Sr. Peret;
després dels balls s' están preparant alguns estrenos.

Lo tantas vegadas anunciat Joan Blascos forma
part de la llista, y 's parla de un Cel ruhent de l' au-
tor dels Cinch minutx fora del mon.

Al Espanyol vā succehir lo que jo ja 'ls deya. No
vaig anunciarlos que El registro de la policia se-
ria un èxit? Pues fiat exitus et exitus factus fuit.
Dos representacions porta, y conta dos plens.

Se tracta de una d' aquellas obras plenes d' interès
y d' emocions que tant b è saben escriure 'ls francesos,
y que ab molta trassa y acert ha sapigut acomodar á
l' escena espanyola 'l Sr. Vidal Valenciano.

Lo drama notablement representat per la companyia
Tutau-Mena, ben dirigit y presentat obtingué llargs
aplausos y alcansará molts representacions.

Aquesta es la mèva nova profècia, y no crech equivocarme.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

Corrent molt pèl seu país
lo ditxo que 'l temps es or,
un esgarrat infelís
deya tot plé de tristor:

—Jo que may m' he vist dos duros
ni he sapigut com guanyals,
la mèva vida d' apuros
deurá ser de un or b è fals!...

R. ARÚS.

—«Noya, trucan, vés qui es?»
—«Es lo sastre que d' un compte»
—«Digas que no hi soch.» De prompte
com aquell qui no diu res
surt y exclama: —«Sr. Pere
ja se 'n pot entorná al llit:
l' amo are mateix m' ha dit
que l' hi digués que no hi era.»

N. P.

—Sr. Toful, á la vista.
—Conservis, que 'u passi b è.
—Quina pronunciá... ¿qué té?
—Tinch la boca á ca 'l dentista.

P. R.

ESQUELLOTS.

Dimars tampoch l' Ajuntament vā celebrar sessió.
Diumenje festa, dilluns festa: gentenen? Ja 'u deya 'l
mèu mestre de llatí:

—Post festum pestum.

Dilluns dona 'l seu benefici á Romea, 'l primer ga-
lant jove D. Federico Fuentes, posant lo drama Lo
Contramestre y estrenant la pessa Las màquines de
cusi.

No hi fassan falta: mirin que 'l beneficiat es un ga-
lan jove.

Las cosas cauen sempre pèl costat cap ahont s' in-
clinan.

Y 'l nostre Ajuntament cau sempre de cap á una pi-
la... d' ayqua beneyta.

Per cert qu' algun concejal dels més devots y més
religiosos es també dels més intemperants.

Això fà que algú diga:

—Aquest senyor es una pila d' ayqua beneyta enve-
nenada.

Tornant á lo que deyam, no hi ha res més cert: las
cosas cauen sempre pèl costat cap ahont s' inclinan,
y 'l nostre Ajuntament s' inclina sempre pèl costat de
l' iglesia.

Aquest dia, arreplegant los xavos de la caixa, vā
acordar contribuir ab 500 pessetas als gastos de res-
tauració de l' iglesia de Sant Just y Pastor.

Y això que l' Ajuntament, segons diuhem no té un
quarto.

Pero ja veurá are com no sempre es veritat allò que
diuhem.

Lo qu' es en aquesta ocasió Sant Just no tornarà
per casa.

Un' altra observació: ***

Hi ha á Barcelona una gran falta de feynas. Molts
son los obrers qu' están ab las mans plegadas. Lo ma-
teix Ajuntament temps endarrera vā publicar una alo-
cució sentintho y lamentantse'n.

Y are l' Ajuntament que firmaya aquella alocució ha
près la providencia de despedir á un gran número de
treballadors de las sèvases brigades, que sense feyna
aniran á aumentar ab las sèvases llàgrimas la gran cor-
rent de la miseria pública.

Y es que no té ab que emplearlos?

Parlin los carrers de Barcelona, 'ls del Ensanxe, los camins vehinals y 'l Parque... *

Y no obstant, ab penas y treballs, ab poch ó ab molt, l' Ajuntament gasta diners per socorre als pobres, fent com l' heroe d' aquell epigrama:

«El Sr. D. Juan de Robres
con caridad sin igual
hizo este santo hospital,
pero antes hizo los pobres».

Jo no sé si hi haurá qui tinga la flema de dir que l' hi surt més à compte fer caritat que pagar jornals. Sobre tot, quan per fer caritat, se val dels fondos dels contribuyents.

Las afeccions metereològicas ván aumentantse. Avants no hi havia més qu' eclipses de sol y eclipses de lluna.

Desde l' divendres de la setmana passada, hi ha ademés eclipses de tenors del gran teatro del Liceo.

«Perque succeixen uns eclipses del tenor següent? Es molt senzill; perque entre ells y 'l públic s' hi interposa una cosa opaca: la societat artística.

«Carnestoltes fredas,—lo blat vá à divuit» déyan los nostres avis.

Y com que no hi ha temps que no torni nosaltres di-hém lo mateix.

Quan ló pà vá pels núvols, la broma vá per terra, y ningú té humor per ajupir-se à arreplegarla.

Serveys de la guardia municipal durant lo passat mes:

Detinguts: per ferits 9, per robo ó furts 48 etc., etc.

Un curiós ha fet un càcul y resulta que cada servey que presta un municipal, l' hi costa à la ciutat de 500 à 1000 duros.

Ey: se esceptuan los serveys que prestan als regidors y tinents d' arcalde, anant à avisar al metje o à la llevadora.

Aquests no entran à l' estadística.

Dels baixos de cala Ciutat vá desapareixe un carretó que havia sigut detingut.

Un carretó, no 's pensin, pas una ploma de acer: un carretó que al marxar fa soroll, vá passar per entre mitj del cos de guardia sense que ningú se 'n adonés.

La desaparició de un carretó, y à cala Ciutat; vaja, això si que no pot anar ni ab rodas!

Eco de un ball de màscaras:

Una mascareta s' acosta à un senyor que té l' nas molt gros y solemne.

—Vol ferme un favor? l' hi demana.

—Digas maca.

—Deixim aquest nás postis que porta, que vull donar un esbronz y així no 'm coneixerán.

**

Un altre eco:

Un casat vá al restaurant acompañat de la sèva senyora, y 'l mosso que l' hi agrada gastar franquesa, l' hi diu:

—¡Alsa amigo!... ¿Ja 'n porta un' altra?

Al veure la mania que hi ha en lo nostre país de voler ensenyarlo tot sense saber res, deya un observador:

—En aquest pais, sempre 's véu lo mateix: tots los espanyols hém nascut per mestres.

Resposta de un que no ha menjat fá dos días:

—Si, es veritat: tots hém nascut per morirnos de gana.

Alló del milenari de la Verge de Montserrat s' ha tornat aigua poll. Ja no surt aquell número ilustrat que anunciavan. La comissió diu que no surt perque no hi ha temps per ferlo.

¿Qui es que parla de falta de temps?
¿Josué no vá parà 'l sol? ¿No 's tracta de conmemorar un miracle?

Oh rassa descreguda! Ni 's recordan de demanar à la Verge que fassi de manera que l' any 1880 se torni de un plegat l' any 1879!

Una cosa tant senzilla!

CANTARS.

Perque t' parlo à cau d' orella
ta mare diu qu' es à posta...
¡Com no parlarti nineta
si veig moros à la costa!...

¡Quan penso ab aquellas pelas
y ab alló del Hospital
y penso ab en Fontrodona,
que 'n penso de disbarats!...

—Ay quin dia serà aquell
que 'ns podrém casar, Rufino!...
—Tant prompte hagin descubert
el movimento continuo.

P. DIAMANT.

QUENTOS.

Regularment los que demanan caritat ho fan per que tenen gana.

A la porta de una taberna un pobre 'n demana, dihent:

—Germanet, una gracia de caritat que tinch una set que m' arbola!

Dugas noyetas y un noy de cinc anys jugan à cuch, en lo moment qu' entra la mestra, à donar la llissò à las dugas primeras.

—Jo també vull donarla diu lo nen.

—Bueno, respon la mestra. Vina y digas:—Quants Déus hi ha?

—Un.

—¿Y personas?

—Tres.

—Y com es que havenhi tres personas no hi ha més que un Déu?

Resposta de la criatura:

—Perque jugan à cuch y à las altres dos los hi toca amagarse.

Lo fill de un pare malgastador exclamava ab molta naturalitat:

—Veus, aquí que jo seria millonari si 'l meu pare no baguès format part de la familia.

Conversa entre dos amichs:

—Soch pare! diu un ells.

—Vaya... al últim... y després de tants anys... Me 'n alegró!... ¿Y còm t' ho has fet?

—Molt senzill: vaig trobar un metje que 's dedica à l' especialitat de l' esterilitat de las donas: 100 duros m' ha costat, y algunas visitas que d' en tant en tant l' hi feya la mèva senyora, perque ell l' havia subiectada à un tractament...

L' amich riheit:

—Jo m' hauria empenyat en fer lo mateix que 'l metje estalviante 'ls 100 duros.

Lo marit, ab molta naturalitat:

—Escéptich!... Mes qu' escéptich!...

Jugant al domino, al passo, un jugador per comte de apuntarse'n 35 se 'n apuntava 45.

L' altre vá advertirli bonament, y ell digué:

—Dispensim: m' enganyava:

—Perdoni, y diguem las cosas tal com son: aquí l' enganyat no era vosté; era jo.

A un advocat se l' hi presenta un client demandantli que l' hi defensi una causa.

L' hi esplica 'ls fets, y l' advocat respon:

—Senyor meu, ho sento molt: la causa de vostè es bona, la rahò l' hi sobra pero no puch encarregar-me'n...

—Perqué? pregunta 'l client assombrat.

—Es senzill: perque héu fet tart: si baguessiu vingut un' hora avants, jo no m' hauria compromés ab la part contraria.

—¡S' ha compromés ab lo meu adversari! Pero gno ha dit are mateix que la mèva causa es bona?

—Escelet.

—Donchs si la mèva es bona la del meu enemic ha de ser dolenta à la forsa.

L' advocat ab molt aplom:

—Això es lo que veurém davant del jutje.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

La filleta del senyó Herp
encare que tres doblada
tè en son cor estant airada
més dos-quatre que una serp.
Per anar tots junts al tot
à casa mèva venia
y perque hi ha la Sofia
hu-dos ni l' hi diu un mot.

PAU SALA.

II.

Dos, primera à la dos vás,
vés, portam un tot de pás.

F. FLÓS.

ENDEVINALLA.

Soch de carn, deixo de serne
y uns m' ensenyen fàcilment
y altres diuen qu' es difícil:

vèyas lector si 'u entens:
jo tant sols puch indicarte
que uns y altres diuen bè.

NEF Y CLORO.

TRENCA-CAPS.

Allá Roda l' oca felis.

Ab aquests noms formar un refrà.

PE SA Y ES.

COMBINACIÓ.

Anton, Rodrigo, Anastasi, Baldiri, Esteve, Geroni,
Joan, Eusebi.

Posar aquests noms en columna de manera que la quarata lletra de cada un formi un altre nom.

E. ROSÉS.

CONVERSA.

—Què tal Anton?

—Molt bè, Florencio.

—De hont dimoni vens en aquesta hora?

—Del.. Entre tú y jo ho hem dit: busca 'u s' hi fan co-medias.

PARADELT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 —Nom de dona.

1 2 3 3 8 —Lo que per un regular tenen las mares.

5 6 3 4 —Una fruta.

5 6 3 —Lo que à molts agrada.

5 8 —Lo que tots tenim.

1 2 3 4 7 —Lo que 's gasta per cusi.

6 3 4 2 —Idem.

VALE.

GEROGLIFICH.

::

+

: × em

L

arri

fa

V

A. HUGUET.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª —Pi-go-ta.

2. IDEM 2.ª —Re-va-len-ta.

3. ENDAVINALLA. —Guitarra.

4. TRENCA-CLOSCAS. —Puigcerdà.

5. DES-SÍLABOS. —Arcoba, Cobra, Boca, Cor, Or.

6. CONVERSA. —Sabate.

7. QUADRAT NUNÉRICH. —1 5 3 4 2

5 3 2 1 4

3 4 5 2 1

2 1 4 3 5

4 2 1 5 3

8. GEROGLIFICH. —Cinch sobre de cartas, més dos sotas de copa, igual à set papers inútils.

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA. —Edició francesa publicada a favor dels inundats de Espanya.
Preu 5 rals la edició econòmica y 14 rals la de luxe.

PARIS-MURCIA. —Edició en espanyol, dibujos, texto, autògrafos, iguals à la edició francesa. —Preç 8 rs. el exemplar.

MURCIA-PARIS. —Número escrito por literatos espanyoles en muestra de agradecimiento a la caritativa Francia —Preç 2 rs.

Tot se ven en la Riberia de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

GRANIZADA.

ALBUM PER APELES MESTRES.

Un d' aquests dies se posarà a la venda aquest album d' artista que ja cal que corrin a comprarlo així que surti. *La Granizada* s' publicarà en 12 cuaderns, un cada mes, a ralet cada un. L' Album complert contindrà més de 500 dibujos y costara, naturalment, 12 rals.

Acabada la publicació s' encuadraran los exemplars que quedin ab una bonica cuberta al cròmata feta expressa per l' Album y que s' vendrà separatament.

Punts de venda: en la Administraci

LAS QUINTAS.

BUC 03102

TO TATIPIKA KUMPE

Cadascú las fá á son modo!